

rode... zrikavci, popoi... ali nije to, Eustahije, poslušajte. Ja ga tako slušam iz noći u noc', govori Maestro, pokazujući Melikoru dalekovod što prolazi ispred njegovog baljuna, one noći kada će „dosegnuti večnost“.

Treća ličnost u romanu čiji govor oscilira na osi egzistencijalnog straha jeste don Fernando, pisac i »sreanjevropski mislilac«, kako ga podrugljivo naziva Maestro. Bojim se», veli on, »onoga sutra koje stvarno može da otočne sutra. Bojim se naprosto kao kokoš za svoju nezaštićenu glavu, koja je za mene u času straha najveća kulturna vrednota, jer ona jedina misli šta će biti sa mnom.« Položaj don Frenanda, međutim, ostaje od početka do kraja nepodubljen; njega karakteriše izvesna dvostrinskoć koju drugi likovi nemaju: on saraduje sa ilegalcima-kommunistima, Pupom i Nepoznatim, i, u isto vreme, zatiče ga Melkior u kancelariji glavnog urednika (vladinih lista) kako se gromoglasno i nezadrživo smeje, zajedno sa glavnim urednikom. U romanu se, inače, o njemu govori podrugljivo već na početku, prilikom njegovog uvođenja u tok radnje: „Ugo je govorio“, kaže pisac, „da on namješta osmijeh ujutro pred ogledalom, i zatim izlazi s njim na cijeli dan, a tek ga u krevetu prije spavanja skida i sprema pod jastuk“. Don Frenandov strah iscrpljuje se u retorici, jer se ne koreni u njegovom bicu, tj. on na njemu ne osniva svoju viziju sveta. U tom smislu može se reći da Ugo, koji nalazi uporišnu tačku u lakerdiji i dosetki, jeste parodija don Frenanda. No Ugo je i više od toga: sa njime je naša književnost, po svoj prilici, dobila jedan novi lik — karnevalski. Ugoovo prisustvo u romanu vezano je, naime, uvek za otvorene karnevalske prostore: ulicu, trg ili kafanu. Struktura ovoga lika građena je po shemi karnevala; njegove manifestacije mogu se razvijati u četiri osnovne kategorije karnevalskog osećanja sveta, kako ih je izložio M. Bahtin. Naime, gde je Ugo, tamo se, kao u karnevalu, ukida distanca među ljudima i uvodi sloboden *familijarni odnos*. Takve su, pored ostalog, scene u „Dajdamu“ i „Ugodnom kutiću“, ili na ulici pored invalidske vase. Na ovom ukidanju distance među ljudima, na ukidanju hijerarhijske situacije, temelji se i određeno ponasanje koje sa tačke gledišta svakodnevног života izgleda *ekscentrično*. Takvih scena u romanu ima nekoliko: kada Ugo ljubi nepoznatog čoveka u čelavo teme, ili kada stavlja iznoseni šešir na glavu „dostojanstvenog gospodina“. Ovaj iškaz, „dostojanstveni gospodin“, podrazumeva treću karnevalsku kategoriju — *profanaciju*. To je, može se reći, jedna od centralnih kategorija karnevalskog osećanja sveta, jer korespondira sa osnovnom ljudskom psihološkom potrebom, potrebom za rasterećenjem od tiranije autoriteta. Pri kraju romana, istoga dana kada je izbio nevidljivi rat, sreće Melkior na ulici jednu, u pravom smislu, karnevalsku povorku, „bučno i šareno društvo od odpranaca poput Cvikera do kicoški elegantnog Fredija“, a sve njih predvodi Ugo. Ovde se, očigledno, manifestuje četvrta karnevalска kategorija — *karnevalska mezalijansa*. Pri tom, kako kaže M. Bahtin, od koga smo uglavnom prezeljili ovu shemu karnevala, „u karnevalske odnose stupa sve ono što je bilo razdvojeno, zatvoreno, međusobno udaljeno nekarnevalskim hijerarhijskim pogledom na svet“. Melkior, koji je duboko prožet odbojnošću prema svemu što je orgiastičko i karnevalsko, prolazi kroz tu povorku kao „kroz špalir“ na putu ka graničnoj situaciji svoje egzistencije, ka Zoopolisu. Povorka ostaje van domaća njegovog razumevanja, potpuno očekivano ustalom, jer se tu zapravo radi o mimoilaženju dva pogleda na svet ute-meljenim na dva osećanja vremena: karnevalskog i istorijskog, gde je ovo prvo svesno svoje dvostrukosti, uništavanja-obnavljanja, „vesele relativnosti“ svakog sistema i početka, svake vlasti i svakog položaja (hijerarhijskog), dok ovo drugo oseća kako strmoglavo klizi ka svome sutoru iza koga zora nije izvesna.

ibrahim hadžić

OFORMITI JEDIN STVENU ŽIVOTINJU

drugi deo

1.

Sabrat! sve odlike
Jedinstvene životinje
U sebi odgajiti zver
Od pamтивекa istu
Pitonu,
U snu krvožednu:
Životinju koja je navikla
Da živi u čoveku,
U njegovoj duši

Jedinstvena životinja
Od čoveka satkana
I njen laki korak
Što se šepuri po mržnji,
Po ljubavi
Čas bivajući okrutni svedok
Čas bivajući opojni poljubac

Sami u postelji:
Ona prastara
A on tanji od dlake

2.

Za večeru pojedu isto,
Vreme je na strani životinje
Ona duže spava sa njegovom dragom,
Njen san uspavljuje čoveka,
Njen razum podiže njegovu ruku
Ogrezlu,
Njen razum
Na njegov spol misli

Oboje sitni
Zrno u pesku mora,
List u gori,
Kap kiše što kane,
Dlaka na glavi,
Jedinstvenim srcem održavaju
Ritam sa svemirom
Koji se budi

3.

Ujutro
Oseća čovek miris paljevine
Smrad toplog kreveta,
U jednom dahu zapljuškuje ga
Pustoš planete,
Životinja još zaspala nije,
Životinja još traži svoje utočište

Ona igra naga po sobi
Rogovima ga udara u slabine
I iznova u njega ulazi.
On pali prvu jutarnju cigaru
I podgreva tiganj sa dva jaja na oko.

4.

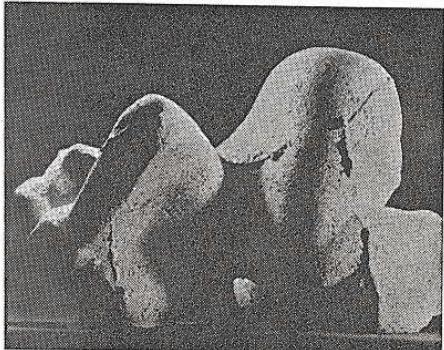
Čovek izlazi iz utrobe,
Još krv nije njegovim venama
Spojila otkucaje
A životinja već čuči
Sigurno se nastanjujući
U leglo
Pre noseći prvi oblik
Ne završavajući
Sa poslednjim staništem

I pretvara se u lik
Zmije, u lik svinje,
U lik psa,
U lik krtice,
U lica zveri pitomih
I divljih
U istom su kavezu
A svakog časa mogu podivljat
U tesnoj kolevcu

Zajedno koračaju,
Zajedno u lov idu,
Izučavaju zakone promene,
Zakone geometrije,
Ne razdvajaju se;
Mada Učiteljica stalno zahteva
Da on sedi u prvoj klupi
A ona u poslednjoj

moma dimić

MOMINA SLIKOVNICA

ZEC I BES

Kada se sretnu
zec i bes
u šumi iza
starog bresta

bes zeca šakom
opali — tres! —
te mu od besa
pocrveni kresta

Kad zec u polju
sretne zeca
on ga upita
gde mu je bes

Tada zec zecu
umesto besa
pokaže keca
i šapne — o, jes!

Kad bes ugleda
besa u mraku
od straha mu oči
iskoče ko zecu

Zec i bes
sede u odžaku
Bes je — za odrasle
a zec — za decu

OPET BES I ZEC

Zec i bes
kad sednu
pred brest
i nemaju šta
da brste

jedan drugom
zagrizu
u pest
i onda obližu
prste

Iliju-rakiju
zmija je ujela
dok je još
bio mali

Janićija mutavog
tamo iz sela
Kako su ono
zvali

Oni su bili
lovci od oka
Kad su otišli
u lov

u džep bi stavili
Džona Pipljoksa
i kliker
novcat nov

Zec i bes
bes i zec
Lovci ne pucajte
Stoj

Hej zečiću
u besnom fesiću
tvoj besić
sad je moj

ČARLI SKITNICA

U nevelikoj
Kinotekinoj sali
nije bilo tog dana
nikoga sem mene.

Film nije počinjao
pa sam blenuo
u fotografije
po zidu izlepljene.

U najkrupnijem planu
beše kosooki
pitomi dečko
sa kačketom.

Na burencetu je sedela
u mrežastim čarapama
Marlen Ditrih
s jednom starijom tetkom

U oba udaljena
ugla dvorane
stajao je niko drugi
do Čarli Čaplin

U jednom beše
Čarli skitnica.
Policajac razmišlja
šta bi s njim.

U suprotnom uglu fini
gospodin Čarli
sa brčićima i kosom
natopljenim u brillantin

Sa skupocenim štapom
zakačenim o ruku
pruža verenički prsten
vitkoj dami; klanja se.

Ja preselih pogled
nekoliko puta
s jedne slike na drugu.
Šta da uradim? Zna se!

Zazviždih. Dadoh
kažiprstom znak,
i začas se Čarli
odrpanko pomače.

Poskoči i Čarli
odeven u frak
baš kao da je
lastišom odbačen

Čarli odrpanko
pred gospodicu dolete
a parfimirani Čarli
pred debelog policajca.

— O, kako može
sve da se zameni —
usklirknuh veselo
I koji trenutak docnije

dva Čarlija cerekaju se
bratski zagrijeni
a debeli s damom
Koka-kolu pije

Zazvoni zvonce
sve fotografije
i sva sedišta
obavi mrak

Kraj mene sedne
i stade da se smeje
skitnica Čarli
skinuvši frak

A mali se Kinez
s kačketom na glavi
grumenom pirinča
umalo ne zadavi!

I NA KRAJU OPET BES I ZEC

Kad se sretnu
zec i bes
kraj sela где
zavija cesta

bes na leđa
natovari zeca
i krenu put
drugog mesta

Ako besu nije
opanak tesan
na zečji stiči će
ples

Samo nam ne budi
lovče besan
Budi tek
zec i bes

ZA MOMINU SLIKOVNICU

S Momom sretoh se po prvi put ljetos, na Zmajevim dječjim igrama, u Novom Sadu.

Ova »slikovnica« nastala je dok sam u bolnici (!), nakon našeg rastanka, prelistavala po ko zna kolj put njegov roman Maksim srpski iz doma staraca. Svjetlucavo protkan neodoljivom vizijom djetinjstva — vizijom odraslog koji u sebi nije zatonio, nego oslobođio i do savršenstva uskovitao dijete i njegov svijet — roman je prava riznica povezanih poetskih prizora u kojima se složena prisutnost opažanja može svesti, eksperimenta radi, na golu, naivnu prisutnost, dječje igre, preobražene — muzikom te reducirano — od unutrašnje slike života, koju nam razotkriva autor, u vanjsku slikovnicu međusobno nepovezanih trenutaka, oblikovanih namjerno i gotovo nasilno, za djecu: za njihov sluh odan disciplini igre.

Vesna Parun

vojislav despotov

UPESME

UPESMA KSENOFAN

Ako se ne varam, ima već 2460 godin
a od kako je Ksenofan, godine 513. p.
.n.e., zapisao: „Ima već 67 godina
kako se s mojim mislima potucam po
zemlji helenskoj. Kad sam krenuo, im
ao sam nešto više od 25 godina, ako
se ne varam.“

UPESMA MATEMATIKA

napisana 20. 4. 1972, tačno u 22 časa

Od 20. 4. 497. godine p.n.e., tačno u 22 časa,
prošlo je 2469 godina ili 29.628 meseci
ili 901.802 dana ili 21.643.248 časova ili
1. 298.592.880 minuta ili 77.915.692 sekundi
od trenutne smrti matematičara i upes-
nika ove upesme, Pitagore.

UPESMA SMRT NESTANAK

Svuda Smrt Nestanak
Aduvs Smrt Nestanak
Svuda Trms Kanatsen
Aduvs Trms Kanatsen
Svuda Smrt Kanatsen
Trms Trms Trms Trms
Kanatsen Nestanak
Smrt Smrt Smrt Svuda

UPESMA SLIKATI

ukilselg ukilser ukilosop itakils
ukilsirp ukilsen ukilserp itakils
ukilsaz ukilsdan ukilsen itakils
ukilsu ukilso ukils itakils
itakils

UPESMA OVDE

ej edvo i erog i oak
edvo i a
edvo
edvo i edvo i edvo i
emsep otsem ej edvo
otsem

UPESMA NASTAJANJA

k?o
d o l a zi,
k?o
od l a z i,
u
s r edi n i pesme
a
d
a
p
i
nestaje ...

UPESMA ZGRUŠAVANJE

r e t k o je bliže, gušće,
i reč se cepa, drhti,
(zatvaram) običnu-NEoBičNU sliku, da
(zatvaram) običnu-NEoBičNU sliku,
da +++

UPESMA PRIČA

1. Mi i Mi su živeli sami.
2. Svirali su u flauta. 3. Prividna muzika bila je potpuno ista.
4. Jednog dana, ne mogavši da sluša istu muziku koju je svirao Mi, Mi je disao kroz flautu, zatvorivši sve njene otvore.
5. Uveče, je, bez daha, umro.
6. Mi je ostao sam sa dve flauta.
7. U znak žalosti, svirao je samo na svojoj flauti.
8. Tako je osećao da se odužuje Mi-ju koji je i dalje živeo, u muzici, u flauti.

UPESMA SVETSKA LJUBAV

Ukrišnim biljku koja uz mene
čeka tebe, novu svest.
Telo ti dobro znamo,
s čulima i
haljinom.
U stalnoj promeni indijskog mesta
dolaska,
kakva ti je sad duša,
milionska mogućnost?

UPESMA RAZGOVOR

- Pesnik sam, biće
- Upesnik sam, ubiću
- Upotreba smrti meni je mora
- Umrenju dajem upesmu
- Ja moram, ja u-moran
- Ja u pesmu U unosim
- Upesma je što neću neću smrt
- Usmrtili sve što hoće
- +, Da, usmrtili ti

UPESMA UAMERIKA

Putujući po svetu, američki pesnik
Allen Tate govori da je živeo.
Sam i s Hartom Craneom, američkim
umrlim pesnikom, ljubavnikom i drugom,
koji je govorio da će živeti.
Ko je prirodom ubio Cranea?

UPESMA NEVIDLJIVA SLIKA I

Gravira iz teškog šesnaestog veka
znači bičevanje gole device.
Devici su potrebne reči.
Na mesto biča, letraset-slovima
pokrivam savijena, nežna leđa.
Može se videti da inkvizitor
bičuje devojku slovima,
i ona se, možda, raduje.

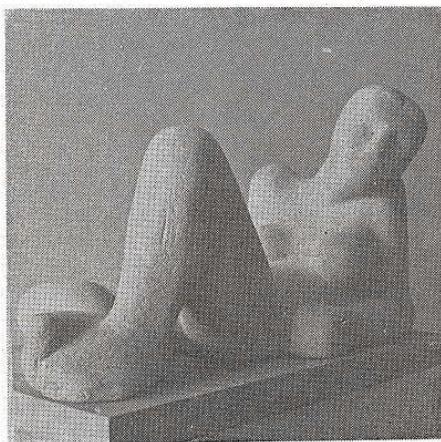
UPESMA NEVIDLJIVA SLIKA II

U bioškoj je čitanci jedno uvo.
Slova dolepljujem: vidi se,
ulaze u uvo.
Slova su u grupi, s vidljivom namerom
da napišu reč GLAS.
Da, slovo G sastavljeno je od nebroj
slova g,
slovo L od nebroj slova l,
itd.

UPESMA NEVIDLJIVA SLIKA III

Iz revije PANORAMA dovodom
van stida fotografiju gole glumice:
crnomoj je trakom cenzurisan
venerin breg.
Da, zaista je malo crna i neuverljiva.
Šest crnih traka dodajem joj na:
oko, po kolenicu i pola dojke, s desne
strane:
kuk, lakat i prste, s leve strane.

PASTORAL

REČ, MOŽDA VIŠE

belim smo konjem prolazili kraj sveta
u trku
bacajući znoj našu i konjsku i zalivali
crkve

gde je bilje puno konopaca
gipsane ptice i s razglednicama razroke
zgrade
jedina svetlost je u našem strahu
da nas ne preplasi ponos

reč u grlu, možda više, možda zakletva
mišice ko gladne kokoši i izbrušen dlani
moraš
ko pauk mrzeti dane
jer čutati se ne sme

ISTINA I BOJA REKE

neka druga zagonetka od rođenja
obespokojava ova čula
zamršena pred pojmom sunca

svetlost je jedina koju mir ne narušava
ona je tamno sama
a voda podatno bliska

zaustavi se kao kos pred vlagom
i, ne kao ptica, već kao zaseban trenutak
pretvori obalu u pitanje

ničeg stvarnog u mislima što zvone
ničeg što diše vodi iznad lica
samo nepoznate sestre senki

VREME

kao mudrost je
večno nenaseljiva
i najveći bol posle praznika

niko pred ovim predelima
ne kaže više ni reč
ispod žila si i ispod beskraja
slab i jak al ne znaš kad i kako

snovi se, kao krila nekadašnja,
uviju u krute rogove
ptica mrzovoljno proleti kroz njih
i umoci se u srce

tako se paradno oglašava
ta
Stvarnost Bez Sjaja

ZAGLEDAN

sve
pred tom
pticom koja
umire nataknuta
na limeni
šiljati
putokaz

PASTORAL

i ima još malo jezero
iza plavog brda
a nešto bliže uspomenu
na žuti kavez i grad u magli

devojka (ima pred vетrom savitljive kosti
i još nenaviknuta na sopstveno srce)
mesto stada čuva umiljate prevare
na rame joj i neka laž neosetno sleti

misli (jer za sobom umesto tragova
ostavlja mala čuda i nevidljiva gnezda)
kako je gvozdena garava java uvek
umesto bol da oseća kako se zbog
verovanja budi
ni san, ni telo, ništa joj vetrar ne

raščešljjava
ona (vremenu svirala obična)
nevidljive su zore ko trunje
sve bliže jedna drugoj, jedna drugoj
nalik

RAZDOR U SLUHU RUŽE

NASTRANI RITUAL

O zvezdo, neizbežno prelamanje tame
Sjaj u očima nosiš, i nosiš leto
pod plaštgom. Taj preliv su usne same
što gube čar kad se zavade sa svetom.

U nastranom ritualu ptica pod svodom
postaje smeda. Sve kaplje. Lepo se čuje
govor mekog blistanja. Zato uplovi gordo
u san, čeka te prostor okovan rujem.

U boji zraka skriva se večnost stvari
Nije to davno raspinjanje, nije smena
porečka drveća. Ja slutim, to negde stari
izgubljen rog, u kome spava poreklo
jelena.

ELEGIJA

Ja volim vreme kad leto iznenada
napusti žar. Kad veter šumom gata
u prazna gnezda. Probuden padam
niz bršljan. U srcu hor dželata

ubija lišće sa izoštrenim zvukom.
Nemo i belo daleko nešto čuti
Kao snegovi kad se pomiluju rukom
To na pesmu sleću andeli sumanuti.

JESENJA MOLITVA

Zadnja noć u kojoj retkost naslučujem
silazi sa drveća. O, mir! Primam u telo
sve varke što ih tišina po bregovima snuje
I molim za jato nekud u prazno odletelo.

Za prvi drhtaj rebara su mi dovoljno plava
Ne nudi cvet nutritinu iznenada. I ptica
vrhunsku samoću da pesmu perjem
obmotava
Takav sklad hteo bih doneti iz daleka.

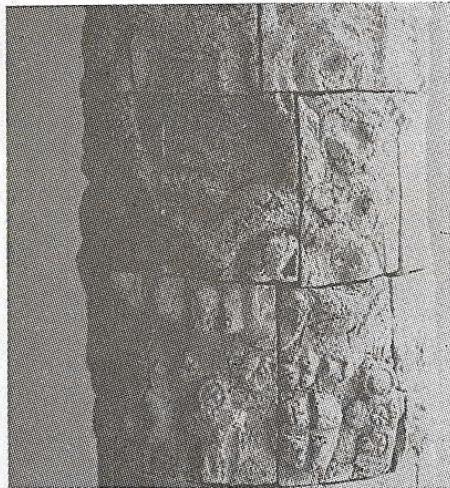
RAZDOR U SLUHU RUŽE

Samo zvuk upoznaj danas, ništa više
Izvan sadržaja ruže ionako nema cveća
Neka u sluhu još malo umorna ptica diše
Jer nas uskoro stiže sudbina drveća.

Tišina je za nas prigušena radost glave
kad je sećanja zatude. O srno, drhtanje
večno
Budi nam gost, bar jednom, u dokolici
trave
Dok osećamo iz tela nadiranje rečno.

draginja urošević

HLADOVI VODA CVETOVI

FRULA

zgaslim vrtovima putuje tamna Frula
senka uzvišenog vilenjaka i sâma
istražuje hladove vodu i cvetove
runi jednako sve predmete u čaroliju

neznana zemnom uhu oko ruža se šunja
lomi trnove rosom zadavljuge latice
ubija da ih polumrtve smesti u pesme
telo gizdavo u zvuk jasan i blag
savesno ispredenu nit udenutu u smrt

sklona pustoši i smešcima praznine
ni Cvetu ne ume da se pokloni
Prirodi u sluh zađe i tamo se pomoli
ni danu da se otvori zauvek

trima zakonima vična koji pustoš pune
šutnju visu diže do mudrosti vršne
da duh svoj ispunji pronalazi sklad
od krljušti smrti sjaj radosti slaže

uzgred Frula upoznaje leluj vetra
pljuskanje rose u tamnim šumama
čoveku u um i duh zagledana
visinom zadahnuta izgovara čudesnost
uzvišenost sipi sa čela tavnila

zgaslim vrtovima putuje tamna Frula
istražuje hladove vodu i cvetove

LEŠ

raspada se leš prepun nežnosti
misleći i sâm da je zvuk nedosežan
bezmerno čujan u ružičnjaku sluha
hita zadahu kroz gihu skut čula
u bekstva trajna prisustva potpuna

mrtvi su uglovi na kojim se odmarao
pio čašu zvezdane pene za večeru
tajanstvom opit i budan sanjao
šalu boga smeštenu na licu sveta

RUŽINA SMRT

na prašnoj zemlji polumrtva ruža
zgažena gorko posmatra prolaznike
spram sunca miris noći udiše
s rojem trnova rastavljena s tršljikom
usniva leptica očarana Potpunim
koje se ni u čemu ne sadržava

dvoranu svoga bića čeka u sjaju
svodore spoljašnje i unutrašnje čvrste
plahu silinu raskomadanog duha
od koje naglavačke pada k dnu sveta
željna samo disanja i raskoši smrti

VATRA

odrečna snaga vatre stisnuta u plamsaj
remeti tok sveta i svesti od prvotnine
mrkim pogledom tvar i zvezdu zbunjuje

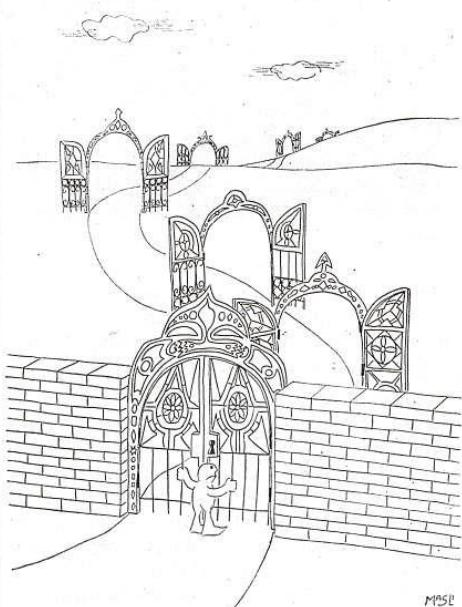
kresivo stremi k potpunosti k ognjištu
posvađano s večnim žudeći sâmo večnost
crvenim pipkom zadire u srž vlastite
maštice i vrhove krila pušta joj u vetar u zoru

CRV

vretenastim telom crv putuje u otvor
himnu izgovara onima koji se do večnosti
vatri i pepelu ne pokloniše slaveći kosti
šutnjom osvojiše mudrost i prostor
truljenje sudbine među zvanicama noćne
uranja naivni stvor u modrinu svinulog
telesa hrani poreklo u utrobi neguje zadah u
krvi ništa mu drugo na pamet ne pada čak ni
list

milan todorov

S PREDU MIŠLJAJEM

karikatura nikole mastovare

I na sramnim stubovima se može podići
visoka zgrada.

Iza vretenjače — zavetrina!

Može li se himna slobodi intonirati policijskim pištaljkama?

Spasavaj se, ko ne može!

Niko više ne zaobilazi istinu, svi je gaze.

Lakše je održati govor, nego reč.

Poltron: to je pola trona.

Nije popularno boriti se perom, dok se
toliki bore s perom.

GOST U BELOM

K nama korača gost u belom
K nama korača
Nad pragom venac okačen
Na stolu hleb i vino

Osmehnut nevidom on sanja
Blažen sanja
Na lice mu padaju naši poljupci
Kao smola

To vodimo ga buđenjem u polje
U ječam pretvaramo
Koren mu u zemlju kopamo
Senku u nebo

K nama korača gost u belom
K nama korača
Na tragu svetlost ostavlja
Prah anđela

Kom lik pre kušnje svetli
Takav se vidi
Je li to razlog dolaska
Ima li utehe

S A N

Ivicom
Dogorevaju požari duše
Proroci odlaze
Dlanova nepročitanih
Sudbina nekazanih
A polje široko preširoko
Nepregaćeno
Bez hladu i zvuka sa tornjeva
Sa kapijama istočnim
I zapadnim
Sa kapijama ulaza i izlaza
I carinikom
Što telo u tamjan pečati
Što govor u vosak pečati
Da tajna ostane
Pod jezikom

O Ć E V D O M

Gle duša se razliva u svemir
Je li to ta veličanstvena poplava
Za koju nemam reći
O kojoj malo znam

Ravni se nepostojana granica
Što ni petom kolenu nije znak

Još samo očev dom i sećanje
Prozor na južnoj strani mlečnog brda
Gejzir što gostu-kupaču kožu škropi
I mladi na čelu žig

D O D O L E

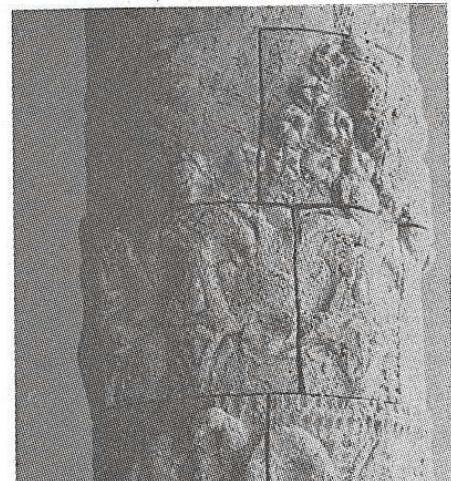
Izlazi moj brat u polje
Za klasom kao za barjakom
Pred kućom mu pevaju dodele
Kišu moleći

A beše mu ognjište žarom bogato
I kožama po podu zastrtim
Pogačama pod crepuljama
Medovinom u podrumima

No dođoše noćnici iz šuma
Iz vremena
U vreće strpaše carsko i božije
I zakopaše pod okolno kamenje

raša peric

GOST U BELOM

ZRAK VLASTITOG SUNCA

Taj put koji vodi
Iz krvi izbjiga
Zrak vlastitog sunca
Jedina lipija

Kojom moraš ići
Jer je spremna reći
Pokušaš li bekstvo
Srodnici smo veći

P R I Č E S Č E

Šta krv šta loza vinova
Pod grešnim krovom
Ne celi bleda voda
Moj priziv je iznutra
Ne poznajem tog ispovednika
Što privodi me oltaru
Jer ne bi sa mnom
Na istom polju u istoj bici
I ne jedosmo iz iste tepsiće
Na gorzbama
Ne znam ni toga vidara
Što spravlja čajeve i meleme
Jer donosi mi ih kroz prozor
A zatim odlazi da sudi mi
Po viđenju
Jesu li mu zakoni pouzdani
Šta krv šta loza vinova
Pod grešnim krovom
Ne celi bleda voda
Moj priziv je iznutra

PUNOČOM PREĆI U ZRNO

Treba zaustaviti vreme
Treba zaustaviti
Kad opravdavamo ime
Kad ne ugrožava nas rast

Punočom preći u zrno
Krljušt odbaciti
Jer ostavlja se hrastu
U žilama

STEGONOŠA HRAM RASECA

Jedna zvezda a dve kosti
Obnažene u nežnosti
Jedna leđa dva kolena
Drže nebo od plamena

Pod kalpakom zvone deca
Stegonoša hram raseca
Pupak-biljku zrak otvara
Cvet-krstača sred oltara

OGNIJIŠTE

Gori
Još uvek tako gori
Plameni stub
Mojeg porekla ime
A ispod ognjišta kućnog
Skeletno vreže vlaži
U glini
U srcu zime

I nosi
Još uvek tako nosi
Psetance — vreme
Kosku po kosku s praga
Tek vidiš
Na dohvati ruke zareži
Opipaš svoju kožu
Dovraga

Gori
Još uvek tako gori
Plameni stub
I ruši lozu sveta
Tu davno niklu travku
Što cvetom ne tače nebo
A dozva
Pod čelo javku